

СПРАВА «ЛАЗАРЕНКО ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF LAZARENKO AND OTHERS v. UKRAINE)

(Заява № 70329/12 та 5 інших заяв)

Стислий виклад рішення від 27 червня 2017 року

У справах шістьох заявників суди першої інстанції ухвалили перерахувати пенсії у зв'язку зі збільшенням середньої заробітної плати у країні з часу їхнього виходу на пенсію. У зв'язку з цим представники управлінь Пенсійного фонду України звернулися із апеляційними скаргами до Дніпропетровського адміністративного апеляційного суду (далі — апеляційний суд), який скасував постанови судів першої інстанції. З шести заявників лише п'ятий був присутнім на засіданні апеляційного суду.

Перша заявниця оскаржила постанову апеляційного суду до Вищого адміністративного суду України, який відмовив у відкритті касаційного провадження. У справах решти п'яти заявників постанови апеляційного суду оскарженню не підлягали.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявники за пунктом 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод (далі — Конвенція) у зв'язку з порушенням принципу рівності сторін в апеляційному провадженні. Зокрема, заявники стверджували, що їх не було повідомлено про апеляційні провадження у їхніх справах.

Дійшовши висновку, що п'ятий заявник не мав наміру підтримувати свою заяву та що повага до прав людини, гарантованих Конвенцією та протоколами до неї, не вимагає по-

дальшого розгляду його заяви, Європейський суд вирішив вилучити її зі свого реєстру справ відповідно до пункту 1 статті 37 Конвенції.

Розглянувши скарги решти заявників, Європейський суд вказав на те, що при відправленні судових документів необхідно використовувати рекомендовану письмову кореспонденцію. Крім того, особа, яка відправляла документ, повинна була повернути докази відправлення до суду і національне законодавство прямо вимагало збереження цього доказу у судовій справі. У зв'язку з цим Європейський суд дійшов висновку, що заявників не було повідомлено про апеляційні провадження у їхніх справах, внаслідок чого вони були позбавлені можливості надати свої коментарі щодо поданих управліннями ПФУ апеляційних скарг, що призвело до порушення принципу рівності сторін. Відповідно було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Вирішує* вилучити з реєстру справ заяву № 27320/13 в частині щодо стверджуваного порушення принципу рівності сторін та *оголошує* неприйнятними решту скарг у цій заяві;

2. *Вирішує* об'єднати решту заяв;

3. *Оголошує* прийнятними решту заяв;

4. *Постановляє*, що було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;

5. *Постановляє*, що

(a) упродовж трьох місяців з дати, коли це рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити кожному заявнику 1000 (одна тисяча) євро відшкодування моральної шкоди та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

6. *Відхиляє* решту вимог заявників щодо справедливої сатисфакції.»

**Інформацію надано Урядовим уповноваженим
у справах Європейського суду з прав людини**